

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387632240/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

vendinger mod et saa passende Partie, thi Grunden hertil skjulte hun omhyggeligt.

Den lænligt Udkaarede var desværre kun en Præsteson; men hans Uniform var blaa, og hans Skjæg sort, hvorimod Baronens havde tynde gule Fræk paa Flagen.

Vor Hurtigløber Thomas blev de Elskendes Dæpepost og Contoirtet var Bagklædningen af Niels Bugges Bystbillede i Vestibülen.

Dag, Correspondensen blev opdaget, men Postføreren ikke; thi han løb mellem H... og W... naar alle andre sov. En Dag ankommer en historisk og antiqvarisk Lærd fra Kjøbenhavn, eftersom han havde faaet at høre om de omtalte Billeder. Kammerherren selv viser ham det. Den Fremmede seer efter et muligt Maiermærke; og da han intet finder paa den rette Side, vender han Billedet om, og hvad finder man der, uden en lille trekantet Billet der; slet ikke saae antik ud. Kammerherren stak den til sig i Taushed. Da den Fremmede var borte aabnede Herren Brevet, og fik deraf fuldt Lys i Sagen – Datterens Hjertesorg. – Kudsken fik strax efter Befaling at spænde for Chaisen, og Frøkenen at gjøre sig færdig til en Reise og snart trak de fire Svedfuxer det høie Herskab til A..... – Det var et Slags galant Fængsel, hvori Frøkenen blev bragt; Herren og Fruen – hendes Fæstere – vare Arrestforvarere. – Ja de havde tidsnok: inden Fangen kom vel af Vognen, fik Løberen Anviisning paa det nye Posthus, som hun paa Didreisen allerede havde oprettet – i Munden paa en af de Vildmænd, der stode som Skildvagter oven for Indgangstrappen.

Baronen arriverede endnu samme Dag. Det gik saa meget kjerligt til: hun baade kyssede og klappede ham; og Ingen skulde troe andet, end at hun var forelsket til op over begge Ører. Det var hun ogsaa, men ikke i den stakkels Baron.

Paa et Kammer i anden Etage blev Fangen indquarteret; og Tjernerne skiftedes til at holde Vagt i Gangen, der førte til Slottets eneste Ud- og Indgang.

En Morgen, som Herren og Fruen, og min Lidenhed sadde ved Thebordet, kommer den ene Tjener ind med et Lommeklæde, som han havde fundet under Frøkenens Vindue. »Bring hende det op!« sagde Herren. Men Fruen, som havde en finere Næse, tog Tørklædet fra hana, og eftersaa det i alle Hjørnerne medens hun lod Tjeneren gaae ud. »Eial!« raabte hun saa, »det er ikke Lottes Tørklæde – see her staar et B. Jeg vil væde paa, at denne Monsieur B. har været hos hende